

Дочу Рогушка тѣзъ думи. Радостни сълзи порони. Весели очи разтвори. Кждра опашка завърте. Заблѣя мило, радостно. Къмъ овчаря се затири . . .

Ягънце скочи, подскочи изъ овчарюва мишница, право при майка си отиде . . . Майка го в'очи цѣлуна. Кждра му вълна зализа . . .

Като виде стадо тази радост на своята дружка Рогушка, цѣло е стадо трепнало, глави е горѣ дигнало, поблѣйнало е весело, че се ягънце намѣри.

А овчарь весель, доволенъ отново кавалъ извади, още по сладко засвири, кѣнтятъ зелени джбрави, ечатъ красиви поляни, чуватъ го въ село момитѣ, момитѣ и подѣвкитѣ,

и му свирнята долавятъ, и я на пѣсень запѣватъ:

„Мило ми е, майко,
Драго ми е,
Че се е пролѣтъ
Пукнала;
Че слънце всичко
Съживва,
Пробужда, още
Подмлажда,
Подмлади и менъ
Овчаря! . . .“

Г. Стояновъ.

